

לימוד הזוהר הקדוש יהיה מוקדש

לעילוי נשמת

אמיל בן גולדה ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה.

ג' שנים-ש"ג:
ה אדר

ספר הזוהר

פג
לשנה אחת:
יז תמוז

שְׁמֵי שְׁקִירָא לֹו בְּשִׁקְרָא, רְחוּק הוּא מִמְּנוּ.

אַמְתָּ, א' בְּרֵאשׁ הָאֱלֹף בֵּית, מ' בְּאֲמָצֵעַ, ת' בְּסוּפֹו. (ד' אותיות) הַעֲשׂוֹר שְׁלוֹ יו"ד ה"א וּא"ו ה"א אַמְתָּ, שֶׁהוּא עֲשׂוֹר שֶׁל אַרְבַּע מֵאוֹת וְאַרְבָּעִים וְאַחַד, הָרִי הַסּוּד שֶׁל חֲמִשָּׁה וְאַרְבָּעִים מ"ה. בְּזִמְן שִׁישְׂרָאֵל מְשַׁקְרִים בְּתוֹרַת אַמְתָּ בְּשִׁבּוּעָה שֶׁל שִׁקְרָא, נֹאמֵר בּוּ וְתִשְׁלַף אַמְתָּ אַרְצָה. מַה זֶה אַרְצָה? זֶה הַשְּׂכִינָה, וּבְזִמְן שִׁישְׂרָאֵל מְקַיְמִים תּוֹרַת אַמְתָּ בְּשִׁבּוּעַת אַמְתָּ, נֹאמֵר בּוּ אַמְתָּ מֵאַרְץ תְּצַמַח, וּבְגִלוֹת נֹאמֵר וְתִהִי הָאֲמַת נְעֻדְרַת, וְהַשִּׁקְרָא שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם, (וּבְזִמְן שְׂמִתְקוּן הָאֲמַת וּמִתְעַלָּה לְמִקְוָמוֹ, נִמְחָה הַשִּׁקְרָא מִן הָעוֹלָם. זֶהוּ שְׂפָתַי שֶׁפֶת אַמְתָּ תִּכּוֹן לְעַד, כּוֹנֵנַת לֹא כְּתוּב, אֲלֵא תִּכּוֹן לְעַד (אַמְתָּ). וְעַד אַרְגִּיעָה לְשׁוֹן שִׁקְרָא, מַה זֶה אַמְתָּ? הַעֲמוּד הָאֲמָצֵעַ, שְׂכִינָתוֹ - תּוֹרַת אַמְתָּ הִיִּתָּה בְּפִיהוּ), וּמִי הַשִּׁקְרָא? זֶה סַמְא"ל, בְּזִמְן שֶׁשׁוֹלֵט הָאֲמַת, עוֹבֵר הַשִּׁקְרָא מִן הָעוֹלָם.

אַמְתָּ הוּא בְּסוּפֵי הַתְּבוֹת שֶׁל בְּרֵיא אֱלֹהִים לְעִשׂוֹת, בְּרֵיא אֱלֹהִים אֵת, בּוּ בְּרֵא אֵת הָעוֹלָם, וְעֵלְיוֹ נִקְרָא וְעוֹמֵד כָּל הָעוֹלָם, וְכָל מִי שֶׁנִּשְׁבַּע בְּשִׁקְרָא, כָּאֵלוֹ וְתִשְׁלַף אַמְתָּ אַרְצָה, וְהַשִּׁקְרָא שׁוֹלֵט כְּבִיכּוֹל בְּמִקּוֹם (גֵּרֵשׁ מִמִּקּוֹם) שְׁלוֹ, שֶׁהוּא יְרוּשָׁלַיִם, וְזֶה גֵרֵם שֶׁנִּחְרַב הַבַּיִת וְחִזַּר הָעוֹלָם לְתַהוּ וְבַהוּ. שִׁפְךָ פְּרִשׁוּהוּ, חֶרֶב בֵּית רֵאשׁוֹן - וְהָאֲרִץ הִיִּתָּה תַהוּ, חֶרֶב בֵּית שְׁנֵי - וְחִשְׁףָּ עַל פְּנֵי תַהוּם, שְׂאֲמַת נּוֹשֵׂאֵת עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וּבְזִמְן שֶׁנִּעְשָׂה שִׁקְרָא יִתְהַרֵס הַבְּנִיָן. בְּאוֹתוֹ זִמְן נֹאמֵר בְּשְׂכִינָה, נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם,

זְפָאָה אִיהוּ מָאן דְּקָרִיב לָהּ לְגַבֵּי בְּעֵלָהּ, מֵאִי (ג"א וּמִיד) קָרוֹב יְהו"ה לְכָל קוֹרְאָיו וְכו' (תהלים קמה יח), דְּמָאן דְּקָרָא לִיה בְּשִׁקְרָא רְחוּק הוּא מִנִּיהּ.

אַמְתָּ א' בְּרֵישָׁא דְאַלְפָּא בֵּיתָא, מ' בְּאֲמָצֵעִיתָא, ת' בְּסוּפִיָּה, (ג"א ד' אֲתוּן) עֲשׂוֹרָא דִּילִיה יו"ד ה"א וּא"ו ה"א אַמְתָּ, דְּאִיהוּ עִישׂוֹר דְאַרְבַּע מֵאָה וְאַרְבָּעִין וְחַד, הָא רְזָא דְחֲמִשָּׁא וְאַרְבָּעִין מ"ה, בְּזִמְנָא דִישְׂרָאֵל מְשַׁקְרִין בְּתוֹרַת אַמְתָּ, כְּאוּמָאָה דְשִׁקְרָא, אֲתַמֵּר בֵּיה (דְּנִיאל ח יב) וְתִשְׁלַף אַמְתָּ אַרְצָה, מֵאִי אַרְצָה דָּא שְׂכִינְתָּא, וּבְזִמְנָא דִישְׂרָאֵל מְקַיְמִין תּוֹרַת אַמְתָּ כְּאוּמָאָה דְקִשׁוּט, אֲתַמֵּר בֵּיה (תהלים פה יב) אַמְתָּ מֵאַרְץ תְּצַמַח, וּבְגִלוֹתָא אֲתַמֵּר (ישעיה נט טו) (דף צה ע"א).

וְתִהִי הָאֲמַת נְעֻדְרַת, וְשִׁקְרָא שְׁלֵטָא בְּעֵלְמָא, (וּבְזִמְנָא דְאֲתַתְּקוּן אַמְתָּ וְאֲסַתְּלַק לְאֲתַרְיָה אֲתַמְחִי שִׁקְרָא מֵעֵלְמָא, הֲדָא הוּא דְכְּתוּב (משלי יב יט) שְׂפָתַי אַמְתָּ תִּכּוֹן לְעַד, כּוֹנֵנַת לֹא כְּתוּב אֲלֵא תִּכּוֹן לְעַד (אַמְתָּ), וְעַד אַרְגִּיעָה לְשׁוֹן שִׁקְרָא (שם), מֵאִי אַמְתָּ עֲמוּדָא דְאֲמָצֵעִיתָא, שְׂכִינְתָּא דִּילִיה תּוֹרַת אַמְתָּ, הִיִּתָּה בְּפִיהוּ (מלאכי ב' 1)), וּמָאן שִׁקְרָא דָּא סַמְא"ל, בְּזִמְנָא דְאַמְתָּ שְׁלֵטָא אֲתַעֲבַר שִׁקְרָא מֵעֵלְמָא.

אַמְתָּ אִיהוּ בְּסוּף תִּיבִין, וְאִינוּן בְּרֵיא אֱלֹהִים לְעִשׂוֹת, בְּרֵיא אֱלֹהִים אֵת, בֵּיה בְּרֵא עֵלְמָא, וְעֵלִיָּה אֲתַקְרִי וְקִימָא כָּל עֵלְמָא, וְכָל מָאן דְּאוּמִי בְּשִׁקְרָא כָּאֵלוֹ וְתִשְׁלַף אַמְתָּ אַרְצָה, וְשִׁקְרָא שְׁלֵטָא כְּבִיכּוֹל בְּאֲתַר (ג"א אֲתַרְדּ מֵאֲתַר) דִּילִיה דְּאִיהוּ יְרוּשָׁלַיִם, וְדָא גְרִים דְּאֲתַתְּרַב בֵּיתָא, וְאֲתַתְּזַר עֵלְמָא לְתַהוּ וְבַהוּ, דְּהִכִּי אוּקְמוּהוּ חֶרֶב בֵּית רֵאשׁוֹן וְהָאֲרִץ הִיִּתָּה תַהוּ, חֶרֶב בֵּית שְׁנֵי וְחִשְׁףָּ עַל פְּנֵי תַהוּם, דְּאַמְתָּ

הוּא סְבִיל עֵלְאִין וְתַתְּאִין, וּבְזִמְנָא דְאֲתַעֲבִיד שִׁקְרָא יִתְהַרֵס הַבְּנִיָן, בַּהּ הוּא זְמָנָא אֲתַמֵּר בְּשְׂכִינְתָּא (עמוס ה' ב) נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם, הֲדָא הוּא

לימוד הזוהר הקדוש יהיה מוקדש

לעילוי נשמת

אמיל בן גולדה ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה

ג' שנים-ש"ג:
ה אדר

תקונא שתין ותלת - צה ע"א

לשנה אחת:
יז תמוז

זהו שכתוב איך נפלת משמים
הילל בן שחר, נפלה עטרת
ראשנו, שהם ה' עליונה וה'
תחתונה, ו' העמוד האמצעי
נושא את שניהם, היסוד של הכל
'י, זו הברית, כל מי שמשקר
ועובר בה, כאלו עקר הכל והפיל
אותו, והי' הזו, היא אבן השתיה
שממנה השפת העולם, ועליה
נאמר אבן מאסו הבונים וכו',
והיא היסוד של הכל, ועליה
נבנה. אוי למי שחוטא באות
שבת, ובאות תפלין, ובאות ימים
טובים, ובאות ברית מילה, כאלו
עקר אותו מקומו והחזיר את
העולם לתהו ובהו.

אמר רבי אלעזר: אבא, והרי י'
היא למעלה, למה כאן היא
למטה? אמר לו: בני, זה סוד
עליון, מארבע אותיות תלויות
ארבעה שמות. מן י' יהו"ה, מן
ה' הו"ה, ומן ו' והי"ה, מן ה'
הוה"י (והי"ה הוה"י), עליהם נאמר
ודאי וראית את אחורי (ופני לא יראו),
ומצד של אחורים הי' היא
למטה, ומצד של הפנים -
למעלה, וזהו הסוד שמתהפף
השם מדין לרחמים ומרחמים
לדין. כשמתהפף לדין, הוא
הוה"י, י' למטה, שנאמר בה אבן
מאסו הבונים, מאסו את היסורים
שלה, ואלו שחביבים היסורים,
מתהפף להם מדין לרחמים
יהו"ה, ובאותו זמן אבן מאסו
וכו', מה שהיתה י' למטה, חזרה
למעלה, ומתצד של והי"ה הי'
היא באמצע. באותו הזמן
השתטח אצלו ואמר: אשרי
חלקי שזכיתי לזה, שזה עקר
ויסוד הכל.

תקון ששים וארבע

בראשית ברא אלהי"ם, שם
אי"ש, שם אשה עם ה' של

דכתיב (ישעיה יד יב) איך נפלת משמים הילל בן
שחר, נפלה עטרת ראשנו (איכה ה טז), דאינון ה'
עלאה ה' תתאה, ו' עמודא דאמצעייתא סביל
תרוייהו, יסודא דכלא י', דא ברית, כל מאן
דמשקר ועבר ביה, כאלו אעקר כלא ואפיל
ליה, והאי י' היא אבן השתיה דמינה הושפת
עלמא, ועליה אתמר (תהלים קיח כב) אבן מאסו
הבונים וכו', ואיהי יסודא דכלא, ועליה
אתבני, ווי ליה למאן דחאב באות שבת ובאות
תפלין ובאות יומין טבין ובאות ברית מילה,
כאלו אעקר ליה מאתריה, ואהדר עלמא לתהו
ובהו.

אמר רבי אלעזר אבא והא י' לעילא איהי,
אמאי איהי לתתא הכא, אמר ליה ברי,
דא רזא עלאה, מארבע אתוון תליין ארבע
שמהן, מן י' יהו"ה, מן ה' הו"ה (ג"א
הו"ה), מן ו' והי"ה, מן ה' הוה"י (ג"א והי"ה
הוה"י), עלליהו אתמר ודאי וראית את אחורי,
(ופני לא יראו) (שמות לג כג), ומסטרא דאחורים איהי
י' לתתא, ומסטרא דפנים לעילא, ודא איהו
רזא דאתהפף שמה מדינא לרחמי ומרחמי
לדינא, כד אתהפף לדינא איהו הוה"י י'
לתתא, דאתמר ביה אבן מאסו הבונים, מאסו
יסורין דילה, ואלין דחביבין יסורין אתהפף
לון מדינא לרחמי יהו"ה, ובכהו זמנא אבן
מאסו וכו', מה דהות י' לתתא אתחזרת
לעילא, ומסטרא דוהי"ה איהי י' באמצע,
בהווא זמנא אשתטח לגביה, ואמר זכאה
חולקי דזכינא להאי, דדא עיקרא ויסודא
דכלא.

תקונא שתין וארבע

בראשית ברא אלהי"ם, תמן איש תמן אשה
עם ה' דאלהי"ם, ועלייהו

אלהי"ם, ועליהם נאמר סמכוני באישות, באיש ואשה, ומי גרם את זה? משום שהתפשטו מפתנות אור אדם וחיה, ומשום זה, סמכוני באישות - בכתנות עור, שהם פנגד וערת אילם מאדמים וכו'.

וכי אדם גרם? והרי כתוב ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי וגומר, ומשום זה אמר הקדוש ברוך הוא לאשה מה עשית? כמו שנאמר ויאמר יהו"ה אלהי"ם אל האשה מה זאת עשית? כל חטא שעשית לשכינה, שהיא זאת, עשית, ומשום זה מה זאת עשית, שהיא מה שמו, מה זאת ודאי, מה יהו"ה אלהי"ך שאל מעמך פי אם ליראה, ואל תקרי אם אלא אם, (זהו שקטוב איש אמו ואביו תיראה, שהוא יהו"ה, האב והאם העליונה), ואת לא פחדת מן האם העליונה, לזאת עשית כל זה ודאי, שנאמר בזה זאת אות הכרית.

שאדם ואשתו נבראו בדיוקנו של הקדוש ברוך הוא ושכינתו, ומשום זה חטא האדם היה תלוי בעמוד האמצעי, והחטא של חיה בשכינה, ומשום זה מה זאת עשית, לזאת עשית ודאי, והחטא הזה גרם שירדה השכינה לגלות, שהיו ישראל עושים מעשה אבותיהם, ומשום זה אמר ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם לא מאסתים ולא געלתים וכו', ובה אמר דוד אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי וגומר, ב"זאת" אני בוטח וגומר, זה נאמר במלחמת גוג ומגוג, ומי גרם שהוא יהיה שמור בזה? משום שעליו נאמר אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום ליהו"ה וגומר.

אתמר (שיר ב ה) סמכוני באישות, באיש ואשה, ומאן גרים דא, בגין דאתפשטו מפתנות אור אדם וחיה, ובגין דא סמכוני באישות, בכתנות עור דאינון לקבל ועורות אילים מאדמים וכו' (שמות כה ה).

וכי אדם גרים, והא כתיב (בראשית ג ב) ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי וגומר, ובגין דא אמר קודשא בריך הוא לאתתא מה עבדת, כמה דאת אמר (שם יג) ויאמר יהו"ה אלהי"ם אל האשה מה זאת עשית, כל חובה דעבדת לשכינתא דאיהי זאת עבדת, ובגין דא מה זאת עשית, דאיהי מה שמו, מה זאת ודאי, מה יהו"ה אלהי"ך שואל מעמך פי אם ליראה (דברים י יב), ואל תקרי אם אלא אם (הרא הוא דכתיב (ויקרא יט ג) איש אמו ואביו תיראו דאיהו יהו"ה אבא ואימא עלאה), ואנת לא דחילת מאימא עלאה, לזאת עבדת כל דא ודאי, דאתמר בזה (בראשית ט יב) זאת אות הכרית.

דאדם (ד' צה ע"ב) ואתתיה אתבריאו בדיוקנא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ובגין דא חובא דאדם הוה תליא בעמודא דאמצעיתא, וחובה דחיה בשכינתא, ובגין דא מה זאת עשית, לזאת עשית ודאי, וחובא דא גרם דנחתת שכינתא בגלותא, דהווי ישראל עבדין מעשה אבותיהם, ובגין דא אמר (ויקרא כו מד) ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם לא מאסתים ולא געלתים וכו', ובה אמר דוד (תהלים כו ג) אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי וגומר, בזאת אני בוטח וגומר, דא אתמר במלחמת גוג ומגוג, ומאן גרים למיהוי איהו נטיר בזה, בגין דעליה אתמר (שם קלב ד) אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום ליהו"ה וגומר.

לימוד הזוהר הקדוש יהיה מוקדש

לעילוי נשמת

אמיל בן גולדה ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה.

לשנה אחת:
יז תמוז

תקונא שתין וארבע - צה ע"ב

ג' שנים ש"ג:
ה אדר

וְזוּרֵי חֲכָמַת שְׁלֹמָה, וְעֲלִיָּה נְאָמַר
וְחֲכָמַת הַמִּסְפֵּן בְּזוּיָהּ, וְעֲלִיָּה
נְאָמַר פִּי מְכַבְּדֵי אַכְבֵּד וּבּוֹזֵי יִקְלוּ.
כְּשִׁירָד שְׁלֹמָה מִמְּלָכוּתוֹ, הִיְתָה
חֲכָמְתוֹ בְּזוּיָהּ בְּעֵינֵי הַשּׁוֹטִיִּם,
וּכְשֶׁהֲתַעֲלָה בְּמִלְכוּתוֹ נְאָמַר בּוֹ
וַתֵּרֵב חֲכָמַת שְׁלֹמָה, שֶׁהִתְגַּדְּלָה
עַד שֶׁהִגִּיעָה לְמָקוֹם הַזֶּה שֶׁנִּטְלָה
מִשָּׁם, לְמָקוֹם הַחֲכָמָה הָעֲלִיּוֹנָה,
שֶׁהִיא חֲכָמָה בְּרָאשׁ, וְהִיא חֲכָמָה
בְּסוֹף, וְהִיא תוֹרָה בְּאֲמִצְעָה,
בְּעַמּוּד הָאֲמִצְעִי, תוֹרַת אֲמֵת,
לְמַעַל תוֹרַת חֲכָם, לְמִטָּה חֲכָמַת
שְׁלֹמָה, וּמִשּׁוּם זֶה מֵהֵצֵד שֶׁל
שְׁלֹמָה נְאָמַר וְחֲכָמַת הַמִּסְפֵּן
בְּזוּיָהּ, שִׁירְדָה בּוֹ וְעֲלָתָה בּוֹ, כְּמוֹ
שֶׁנְּאָמַר בּוֹ וַתֵּרֵב חֲכָמַת שְׁלֹמָה
מִחֲכָמַת כָּל בְּנֵי קָדָם.

אַבְרָם בְּרִשְׁעִים מֵהַ כְּתוּב בְּהֵם?
נִתְנַנְּי יְהו"ה בִּידֵי לֹא אוֹכַל קוּם,
נִפְלָה וְלֹא תוֹסִיף קוּם, וְאַף עַל
פִּי שְׂאִינן לָהּ רְשׁוּת לְעַמּוּד
מִעֲצָמָה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יְקִים
אוֹתָהּ, כְּמוֹ שֶׁנְּאָמַר בְּיוֹם הַהוּא
אֲקִים אֶת סִפְתַּי דְּדוֹד הַנִּפְלֵת, וּמִי
גֵרָם שִׁירְדָה לָהּ מִמְּקוֹמָה? זֶה
הַנְּחָשׁ, כְּמוֹ שֶׁנְּאָמַר וַיֹּאמֶר יְהו"ה
אֱלֹהֵיִם אֵל הַנְּחָשׁ פִּי עֲשִׂית זֹאת,
שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה, שֶׁנִּרְמָה שֶׁנִּמְצְאָת
בְּבֶשֶׁת וְנִפְלָה מִמְּקוֹמָה, אֲרוּר
אֲתָה מִכָּל הַבְּהֵמָה וְגוֹמַר, קָלִל
אוֹתוֹ שֶׁלֹּא יִהְיֶה לוֹ מְלָכִים
וְשְׁלִיטִים עַל מֵה שְׁסוּמָךְ, שֶׁהֵם
רִגְלָיו וְיָדָיו שֶׁקָּצַץ אוֹתָם, כְּמוֹ
שֶׁהוּא גֵרָם קִצּוֹץ וּפְרוּד לְמַעַלָּה,
וּמִשּׁוּם זֶה עַל גַּחֲנֵךְ תִּלְךָ וְעַפְר
תֹּאכַל כָּל יָמֵי חַיֶּיךָ, וְזֶהוּ שֶׁנְּאָמַר
יִצְחָק לַעֲשׂוֹ מִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ יִהְיֶה
מוֹשְׁבֶךְ.

עֶשֶׂר קָלִלוֹת קָלִל אֶת הַנְּחָשׁ,
מִשּׁוּם שֶׁגֵרָם שֶׁנִּפְרְדָה הַשְּׂכִינָה
שֶׁהִיא עֲשִׂירִית מִבְּעֻלָּה, וְעֶשֶׂר

וְהֵאֵי אִיהִי חֲכָמַת שְׁלֹמָה, וְעֲלָה אֶתְמַר (קהלת
ט טז) וְחֲכָמַת הַמִּסְפֵּן בְּזוּיָהּ, וְעֲלָה
אֶתְמַר (שְׁמוּאֵל א ב ל) פִּי מְכַבְּדֵי אַכְבֵּד וּבּוֹזֵי יִקְלוּ,
כְּדִלְתָה שְׁלֹמָה מִמְּלָכוּתֶיהָ הָיָה חֲכָמָה דִּילְתָה
בְּזוּיָהּ בְּעֵינֵי שְׁטִיִּין, וְכִד אֶסְתַּלַּק בְּמִלְכוּתֶיהָ
אֶתְמַר בֵּיהָ (מְלָכִים א ה י) וַתֵּרֵב חֲכָמַת שְׁלֹמָה,
דְּאֶתְרַבִּיאַת עַד דְּמִטָּאֵת לְהֵאֵי אֶתְר דְּאֶתְנַטְיִלַת
מִתְפָּן, לְאַתְר דְּחֲכָמָה עֲלָאָה, דְּאִיהִי חֲכָמָה
בְּרִישָׁא, וְאִיהִי חֲכָמָה בְּסוֹף, וְאִיהִי תוֹרָה
בְּאֲמִצְעִיתָא, בְּעַמּוּדָא דְּאֲמִצְעִיתָא תוֹרַת אֲמֵת,
לְעִילָא תוֹרַת חֲכָם, לְתַתָּא חֲכָמַת שְׁלֹמָה, וּבְגִין
דָּא מִסְטָרָא דְּשְׁלֹמָה אֶתְמַר וְחֲכָמַת הַמִּסְפֵּן
בְּזוּיָהּ, דְּנִחִיתַת בֵּיהָ, וְסִלִּיקַת בֵּיהָ, כְּמָה
דְּאֶתְמַר בֵּיהָ וַתֵּרֵב חֲכָמַת שְׁלֹמָה מִחֲכָמַת כָּל
בְּנֵי קָדָם.

אַבְרָם בְּחַיִּיבֵיא מֵהַ כְּתִיב בְּהוּ, (איכה א יד) נִתְנַנְּי
יְהו"ה בִּידֵי לֹא אוֹכַל קוּם, (עמוס
ה) נִפְלָה וְלֹא תוֹסִיף קוּם (עמוס ה ב), וְאַף עַל פִּי
דְּלִית לָהּ רְשׁוּת לְמִיָּקָם מִגְּרָמָה, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא יוֹקִים לָהּ, כְּמָה דְּאֶתְ אֲמַר (שם ט יא) בְּיוֹם
הַהוּא אֲקִים אֶת סִפְתַּי דְּדוֹד הַנִּפְלֵת, וּמִאֵן גֵּרִים
דְּנִחִתַת לָהּ מֵאֶתְרָה דָּא נִחָשׁ, כְּמָה דְּאֶתְ
אֲמַר (בראשית ג יד) וַיֹּאמֶר יְהו"ה אֱלֹהֵיִם אֵל
הַנְּחָשׁ פִּי עֲשִׂית זֹאת, דְּאִיהִי שְׂכִינְתָא, דְּגֵרַמַת
דְּאֶשְׁתַּפַּחַת יְבֶשֶׁת וְנִפְלַת מֵאֶתְרָה, אֲרוּר אֲתָה
מִכָּל הַבְּהֵמָה וְגוֹמַר (שם), לִיִּיט לִיָּה דְּלֹא יִהְיֶה
לִיָּה מְלָכִין וְשְׁלִיטִין עַל מֵה דְּסַמִּיךְ, דְּאִינּוּן
רִגְלָיו וְיָדָיו דְּקִצְיִין לוֹן, כְּמָה דְּאִיהוּ גֵרִים
קִצּוֹץ וּפְרוּד לְעִילָא, וּבְגִין דָּא עַל גַּחֲוֹנְךָ תִּלְךָ
וְעַפְר תֹּאכַל כָּל יָמֵי חַיֶּיךָ (שם), וְדָא אִיהוּ דְּאֶתְמַר
יִצְחָק לַעֲשׂוֹ (שם כו ט) מִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ יִהְיֶה
מוֹשְׁבֶךְ.

עֶשֶׂר לְוִטְיָא לִיִּיט לְחַוְיָא, בְּגִין דְּגֵרִים דְּאֶתְפָּרַשׁ שְׂכִינְתָא דְּאִיהִי עֲשִׂירָאָה